

венъ и запрѣхме са на онова мѣсто, което са нарича Кушъ-бунаръ (българете го наричатъ Птичи-кладенецъ). Отъ това мѣсто са види почти сичка Тракия. Тука трѣбаше да са запрѣме, да извадиме изъ земята закопанното презъ преминалото лѣто свое оръжие, и да го раздадеме на момчетата. Да кажа на кратко, на това мѣсто бѣше нашиятъ военни магазинъ. Въ това сщцо време пристигна изъ Добруджа и Георги, и доведе съ себѣ си още нѣколко момчета. Направихме малка четица и избрахме за войвода пакъ Георги. Това лѣто бѣше за насъ малко по-щастливо, защото иммахме случай да очистиме нѣколко злодѣйски душици, отъ които бѣше проплакала сичката сиротиня. Настана пакъ есень. Дружината ни са приготови да премине изново въ Влашко; а азъ и Стоянъ съставихме другъ единъ планъ. На кръстовденъ ние са простихме съ дружина и условихме са да са събереме изново на гергйовденъ на сщщото мѣсто, т. е. при Птичи-кладенецъ. Ние съ Стояна бѣхме намѣрени да презимуваме въ отечеството си и да извършиме нѣколко важни работи. Ние са скрихме въ една долинка, и испроводихме едно момче до нашите приятели въ Сливенъ, за да имъ каже да ни испроводатъ брашно, сирене и пастърма. Дълго време ние живѣхме като мечки изъ шумата; но захвана да става студено, захвана да вали снѣгъ и да вѣе студень вѣтаръ, — и ние не знаехме що да правиме и дѣ да са дѣнеме. Но най-голтмото наше нещастие са случи тогава, кога са разболѣ Стоянъ. Какво да права? Стоянъ бѣше болѣнъ отъ тѣшката болѣзнь. Единъ день излѣзохъ при